

PLANNEN VOOR EEN GENEESKUNDIGEN EN GEZONDHEIDSDIENST TE NIJMEGEN.

Toen ik het ingezonden stuk van L. HEIJERMANS begon te lezen, was mijn eerste gedachte: waar bemoeit nu in 's hemelsnaam de directeur van den geneeskundigen dienst te Amsterdam zich mee! Heeft die nu ook al verstand van de Nijmeegsche toestanden, die werkelijk zóó gansch anders zijn dan in Nederland's hoofdstad?

Hier, waar de geneeskundige armenverzorging met wat daaraan vast zit, zóó gemakkelijk is te overzien, en waar de verschillende diensten zóó weinig werk geven, dat zij behoorlijk als „bijbaantjes" kunnen worden vervuld, hier leek ons al die nieuwe en kostbare ambtenaarsrompsloep, in navolging van groote steden, nog al overbodig. Toch twijfel ik niet, of de nieuwigheid zal er komen — de mode wil ook wat hebben — en dat zeker zonder heel veel verzet der Nijmeegsche artsen.

Doch verder lezend, begreep ik, waar HEIJERMANS de schoen wrong.

Mijn zinnetje — inderdaad geuit als mijn zeer persoonlijke meening — over „het onrustbarend groeiend aantal ambtenaren en beambten, het reglementeeren „ohne Ende", persoonlijke vrijheid aan banden leggen enz." heeft den ambtenaar HEIJERMANS blijkbaar de gal doen overloopen.

Hoe nu? Mag het woord „ambtenaar" in ons vrije Nederland nog alleen maar worden gefluisterd met diepen eerbied en groot ontzag? Zóó erg heb ik het toch waarlijk niet gemaakt! Lang niet zóó oneerbiedig als die collega — zijn naam is mij ontschoten — die ambtenaren durfde vergelijken met konijnen. „Het is raar goed", zei hij, „zoodra je er twee bij elkaar zet, zijn er in een minimum van tijd een stuk of tien".

Dat ik een onaangenaamheid heb geschreven aan het adres van EIJKEL en BUNING ontgaat mij ten éénnemale. Het was trouwens ook volstrekt mijn bedoeling niet.

L. HEIJERMANS moet zich niet zóó gauw ergeren over zaken, waarover hij voorloopig niet kan oordeelen. Van hem verwachten wij een afstraffing allerminst.

Nijmegen, 22 Mei 1921.

G. VAN ALPHEN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BOLOGNA. — **Geschiedkundig congres.** In September a.s. zal te Bologna het tweede nationaal Congres plaats hebben van de Italiaansche maatschappij voor geneeskunde en natuurwetenschappen (*L'avenire Sanitario*).

LONDEN. — **Vrouwelijke artsen in Engeland.** De *N. Ct.*, ontleent aan de *Times* een beschrijving, hoe een nieuwe mijlpaal werd bereikt op den weg van het geneeskundig onderwijs aan vrouwen door het bezoek der Koningin aan Royal Free Hospital in Gray's Inn-road. H. M. opende de inrichting, die door den Senaat der Londensche Universiteit werd erkend, in verloskunde en gynaecologie. Sedert 1828 liet de Royal Free behoeftige mannen, vrouwen en kinderen toe zonder de daarvoor gebruikelijke voorschriften en toonde zich dus een pionier. In 1877 liet het vrouwelijke studenten toe in zijn zalen, in 1896 stelde het ook vrouwelijke dokters en chirurgen aan, in 1900 werden ook vrouwelijke geneeskundige als internen aangesteld en in 1902 werden twee vrouwelijke geneeskundigen in zijn eerestaf opgenomen. Het steeds toenemend aantal vrouwelijke studenten in de geneeskunde heeft de London School of Medicine for Women en de Royal Free Hospital gedwongen hun klinieken uit te breiden. In 1915 werd een fonds gesticht voor uitbreiding van het hospitaal. De inschrijvingen bereikten een bedrag van 32000 P. St. en hoewel de school en het hospitaal in het geheel 50000 P. St. noodig hadden om het volledige plan uit te voeren, begon men het uitbreidingswerk door het gebouw voor verloskunde en gynaecologie en met het inrichten van 100 bedden voor die patiënten, die geen recht hebben op kosteloze behandeling, maar in eigen huis niet